

bromera

Mariano Casas

El carrer 722

Premi Vila de Teulada de Narrativa Juvenil

M'havien deixat a soles i no em podia moure d'on era. Només podia romandre al costat de la finestra i esperar. Els homes de negre havien entrat al bosc feia cinc minuts i podien ser en qualsevol lloc d'aquella gran extensió que tenia davant meu. No podia perdre de vista el tallafoc, l'únic lloc on seria possible albirar alguna cosa. Tenia el mòbil a la taula i estava desesperat pel seu silenci.

Quan començà el moviment al bosc un calfred em va recórrer el cos de cap a peus com una descàrrega elèctrica. Una estranya tremolor en les mans em va obligar a deixar els binoculars a la taula durant uns segons. Tenia por, un pànic irrefrenable, tot i que jo no estava en perill. Tan sols era l'espectador d'uns fets que no eren cap ficció. La pel·lícula que es projectava davant els meus ulls era imprevisible i qualsevol gir del guió podria dur a conseqüències terribles.

Per fi va sonar el mòbil. El vaig agafar amb les mans encara tremoloses i mentre ho feia vaig desitjar amb tota la força del cor sentir bones notícies. Però no podia deixar de mirar per la finestra al mateix temps i el que estava veient no ajudava gens a asserenar-me, tot el contrari. I el que no podia veure encara podia ser pitjor, molt pitjor.

1
ARCÀDIA

Tot havia començat uns pocs mesos abans, quan només havia transcorregut la meitat del curs i jo ja n'estava ben fart. Fart dels professors, de l'alumnat, de les instal·lacions decrepites, del programa docent, de les activitats paral·leles i de qualsevol cosa que tinguera relació amb l'institut.

I no era només l'institut. També estava fins als nassos del nostre barri en conjunt, i en particular dels veïns de l'escala, del soroll que feien els clients habituals del pub Waikiki de l'altra banda del carrer i de la sentor empudadora que exhalava la ximenera (il·legal) de la pizzeria Badalamenti tot just al costat de la meua finestra.

Podria continuar la llista fins a l'extenuació: el gos de dents amenaçadores que embrutava a voluntat la nostra vorera davant la mirada indiferent del seu amo, l'escrutini constant del senyor Ortells, que semblava escoltar totes les converses i espionar tots els moviments del veïnat, o l'estat comatós d'un ascensor de l'any de la picor que cada tres dies exhibia a la porta de baix un cartellet gastat amb un text que tots ja coneixíem: «no funciona».

No era l'únic, jo, amb aquell sentiment de repulsió al meu entorn. La meua mare de tant en tant expressava

sentiments semblants, però en el seu cas tenien més relació amb l'estètica: el nostre carrer era, segons ella, ben lleig. La seua lletjor es manifestava en les façanes, en el mobiliari urbà i en els rètols de les botigues (el del saló d'estètica Marylyn li resultava especialment feridor, segons deia ella, per utilitzar de manera indeguda la paraula estètica i per fer-ho amb una tipografia que convidava a pegar a córrer tan bon punt l'havies vist).

El meu pare mai no es queixava en veu alta. Crec que tenia entravessat aquell barri tant o més que la meua mare i que jo mateix i se sentia culpable per no poder fer res davant d'aquell estat de coses.

Jo l'havia vist alguna vegada mentre consultava pàgines web de venda de pisos. Fet i fet, si miraves en l'historial de consultes de l'ordinador que teníem al saló, la majoria de les consultes es referien a empreses immobiliàries. Crec que va ser allà on vaig veure escrit per primera vegada el nom de Canyasol. No sabia que aquella paraula seria ben familiar per a mi pocs mesos més tard.

En realitat tot començà un dijous de maig, el dia en què la meua mare em va dir que ella i el meu pare havien decidit buscar casa a la Canyada. El lloc no era nou per a mi. La tia Maribel, una cosina de la meua mare, vivia allà de sempre amb els seus gats i jo recordava algunes visites nostres a la seua casa, però poc més. La Canyada és un nucli de població un poc peculiar. Té algunes característiques semblants a les d'un poble tradicional, però no ho és. S'assembla molt més a les urbanitzacions nord-americanes que ixen en les pel·lícules. A escala local, clar, i molt més modesta.

—Jo necessite un lloc tranquil per a poder treballar. I també a tu t'agradarà viure allà, ja ho veuràs... Tindrem jardí... potser fins i tot una piscina! I si podem convèncer el teu pare, potser un gos...

La perspectiva era abellidora, però també plantejava molts interrogants. Suposava deixar València i anar a viure al camp, si és que pots dir-li camp a una successió interminable de xalets i casetes amb jardí.

—I què passarà amb l'institut? Estem acabant el curs i...

—Tranquil... no ens mudarem fins a l'estiu, com a poc... Encara no hem trobat una casa que ens ajoque... Allà hi ha un institut novet, com acabat de fer... i la tia Maribel diu que té uns veïns que estudien allà, i que els seus pares en parlen i no acaben...

La meua mare no mentia, però estava clar que el seu relat no era del tot sincer. Ella i el meu pare ja ho tenien tot ben decidit. Aquella mateixa vesprada, quan era a soles a casa, una trucada al telèfon m'ho confirmà. Una veu de dona em va preguntar pels meus pares i segons va dir tenia una certa urgència de parlar amb ells. També va afegir alguna cosa pareguda a que les oportunitats com aquella no es presentaven tots els dies i que li deien Tony i que era de Canyasol.

—La casa és preciosa... i el preu és irresistible. Però cal ser ràpids... hi ha molta gent buscant casa a la Canyada ara per ara... no falta molt per a l'estiu... temporada alta... Bé... que em telefonen tan prompte com puguen... Soc Tony... ja t'ho havia dit abans, no? Bé... en qualsevol cas que telefonen... tinc una altra família interessada, i clar, he de planificar les visites...

El torrent de paraules semblava inextingible. En aquell moment el meu pare va entrar en casa i li vaig passar el telèfon. Mentre anava a la meua habitació vaig sentir la veu del pare.

–Sí, clar, ho entenc... Passaré a recollir la meua dona i estarem allà d'ací a una hora... a la seua oficina... perfecte...

Cinc minuts més tard el pare va dir que un imprevist l'obligava a deixar-me a soles. L'excusa que va inventar era, evidentment, una cortina de fum. Jo sabia que anaven a visitar una casa en la Canyada, i em moria de ganes de dir-li que no em xuplava el dit, que ho sabia tot i que no calia que em tractaren com si fora un nano petano... però vaig callar. Comptat i debatut, jo també volia deixar la casa on vivíem, i la possibilitat d'anar a viure en una casa àmplia en un lloc envoltat de pins i a pocs minuts en cotxe de València no era desagradosa... tot el contrari.

Mentre sopàvem la mare m'ho va dir amb un somriure que semblava ben estudiat als llavis. Havien vist una casa que complia perfectament amb tot el que demanaven: era espaiosa, estava envoltada per un jardí gran, no parava massa lluny de l'estació del metro ni de les botigues de la plaça, es trobava a dos-cents metres del bosc i tenia un preu molt raonable.

–No hem pres encara una decisió... i mira que la dona de la immobiliària va insistir! Ton pare estava temptat de dir-li que sí... però jo li vaig dir que era millor esperar un poc. Volíem que tu també opinares...

—És el mínim, no? Si voleu tancar-me en una cabanya de pastors lluny del món, almenys hauré de dir alguna cosa.

—No és una cabanya... ni de bon tros! Ja ho veuràs per tu mateix. Hem quedat que farem una altra visita dissabte de matí. Li ho he dit també a Maribel, per si vol també veure la casa... sempre està bé tindre una altra opinió...

Si he de dir la veritat, l'atmosfera que es respirava en aquell sopar no era precisament d'entusiasme. Tant el pare com la mare parlaven meravelles del xalet que havien vist, però juraria que ho feien d'una manera distinta a la que jo esperava, com si tingueren alguna reserva, com si hi haguera alguna cosa estranya que encara no m'havien revelat. El meu pare fins i tot semblava desviar l'atenció cap a altres qüestions diferents que no estaven relacionades amb la casa.

—La Canyada està només a uns minuts en cotxe de València... i està a tocar del bosc i prop del riu... Hi ha llocs a muntó per a anar a passejar, o en bici... i no et penses que no hi ha serveis... la piscina coberta funciona tot l'any i la biblioteca està al costat de l'estació... I el centre comercial Turiapark no para lluny, i té bolera, *laser game* i no sé quantes coses més.

—Ja saps que no m'agraden els *laser games* i tampoc estic boig pels centres comercials...

—Sí, però a Turiapark hi ha també un cine amb sis sales... i el tindrem a cinc minuts en cotxe. I a més a més, a la Canyada sempre fa més frescor que a València... dormirem les nits d'estiu d'una tacada.

La mare li va llevar la paraula de la boca.

–És una Arcàdia, si saps el que vull dir...

Sí, ho sabia. Ja li havia sentit moltes voltes aquella expressió. La mare és traductora i fa servir sovint paraules que per a la resta del món són ben estranyes. Arcàdia al seu dialecte personal significa un lloc perfecte, sense problemes, un oasi de pau i de tranquil·litat on és possible viure, treballar i estudiar sense sorolls, amb veïns amables que no es claven en la teua vida. Talment el revers de la vida que dúiem.

Vaig anar a la meua habitació convençut de les virtuts d'aquella nova vida que podíem estar a punt de començar. Tot i això, pocs minuts més tard la meua percepció va canviar. No vaig poder evitar sentir un comentari que van fer en veu baixa al saló mentre em rentava les dents i ells pensaven que no els podia sentir.

–Creus que havíem d'haver-li-ho referit? Vull dir, allò de la casa...

–No, encara no! És millor que la veja primer... no vull que estiga predisposat en contra. Ja trobarem el moment d'explicar-li-ho...

Aquell comentari em va deixar amb la mosca al nas. La casa tenia algun defecte que m'amagaven i jo no podia imaginar quin podia ser.

En aquell precís moment els clients del pub Waikiki van començar el seu concert habitual de crits i rialles dels divendres a la nit. Fora quin fora el defecte terrible que poguera tindre la casa em vaig reconciliar de seguida amb la idea de deixar València arrere i iniciar una nova vida lluny d'aquell soroll tan molest.

2
4 VENTS

Dissabte de matí vam agafar el cotxe per anar a la Canyada. El dia assolellat pareixia perfecte per a una excursió com aquella. La pista d'Ademús estava pràcticament buida i en menys de vint minuts ens trobàrem al bell mig d'aquell oasi paradisiac de pins i xalets. Vam anar en primer lloc al centre per recollir la dona de la immobiliària. Es trobava a la porta d'una planta baixa presidida per un gran cartell on es podia llegir amb lletres enormes «Canyasol Real Estate». Parlava amb un xic pèl-roig més o menys de la meua edat que anava en una bici de muntanya de les bones. En veure'ns arribar va acomiadar amb un bes el xic de la bici i es va acostar molt desimbolta al nostre cotxe, va obrir una de les portes de darrere i va seure al meu costat.

—Hola! Soc Tony... Tu deus ser Tom, no? Si no m'equivoque ja vam parlar l'altre dia per telèfon...

Vaig somriure tímidament i ella va continuar amb l'ús de la paraula sense esperar cap resposta meua.

—No és que pare molt lluny, però clar, s'ha d'anar en cotxe. Fins i tot per a la gent que viu ací des de fa molt de temps l'orientació és una assignatura pendent. El plànol de la Canyada és un pèl embolicat... els carrers s'assemblen tant els uns als altres... Jo li indicaré...

Tenia tota la raó. Durant cinc minuts vam recórrer un munt de carrers envoltats de xalets de tota mena, plens de plantes i arbres. Algunes cases semblaven ben imponents, com castells fantàstics en miniatura, amb torres i teulades capritxoses. Altres eren molt més normals, com casetes construïdes de qualsevol manera amb materials d'oferta per obrers amb poca traça. Hi havia xalets antics i altres acabats de fer. Alguns estaven evidentment abandonats i la vegetació del jardí creixia de manera salvatge al seu voltant.

Pels carrers hi havia poca gent a la vista. Un home que agranava una vorera, la conductora d'una furgoneta de repartiment, dos xiquets amb patinets, un home passejant un gos... tots semblaven relaxats i despreocupats en aquell matí idíl·lic. Eren els habitants d'Arcàdia, i possiblement serien els meus nous veïns.

Tony no va deixar de parlar durant el trajecte.

—I damunt els noms dels carrers són tots numèrics... i mai no te'n pots fiar... el carrer 334 pot estar al costat del carrer 15 o del 525...

Aquella era una característica ben curiosa de la Canyada, però per casualitat el lloc on es trobava la casa que anàvem a visitar era una excepció.

—Només hi ha tres o quatre carrers que tenen nom propi, vull dir, noms normals: són els que estan construïts als llocs on passaven els antics barrancs que baixaven cap al riu. La casa que veurem té l'accés principal pel carrer del Barranc Valent... Però no han de preocupar-se per això... només baixa aigua quan hi ha pluges molt fortes... i a més a més la casa para en una elevació i també

té l'altra porta, la del garatge, que mira a la banda de dalt, al carrer 714. L'aigua no serà mai un problema

El carrer del Barranc Valent era ample i era tot de baixada en direcció cap al bosc. Els xalets que s'arreglaven a les vores eren d'aspecte tan divers com tots els altres que havíem vist fins aquell moment. Quan el cotxe es va aturar vaig distingir la silueta de la casa que teníem al costat, i tal com havia dit Tony, parava en alt.

Des del lloc on estàvem semblava imponent, amb una mena de torreta que era el seu tret distintiu més cridaner. L'exterior estava pintat de blanc i vaig calcular que la construcció devia tindre uns bons cinquanta o seixanta anys. Tot i això estava ben conservada i el jardí no semblava abandonat, tot el contrari. Una buguenví·lia de flors morades cobria bona part de la tanca.

Al costat de la porta del tancament que donava al carrer del Barranc Valent una placa de ceràmica mostrava el nom de la casa, «4 Vents». La tia Maribel estava allà esperant-nos. No podia dissimular les ganes que tenia de veure la casa per dins, i jo també em moria de ganes per entrar. En creuar el llindar s'hi veia una mena de vessant coberta per plantes travessada per vint escalons de pedra que pujaven fins a la terrassa principal que hi havia davant de la casa.

—Sembla un poc incòmode haver de pujar els escalons, però també es pot entrar a peu pla a la casa per l'altra porta, la del carrer 714, que dona al garatge i a la cuina.

Només quan pujaves els escalons i arribaves a la terrassa podies fer-te una idea del que era la casa, i la

veritat és que superava totes les meues expectatives. Si haguera tingut una piscina hauria sigut perfecta. Era una construcció funcional i sense adorns, amb grans finestral i planta baixa i un pis. No hi havia cap moble, i això feia que encara semblara més gran. A la planta de baix hi havia un saló lluminós amb ximenera, una cuina gran, una habitació menuda i un bany. Al saló hi havia una escala de caragol que pujava al pis de dalt, on hi havia tres dormitoris i un altre bany. L'escala pujava encara cap amunt.

–Hi ha una altra habitació dalt a la torre. És menuda, i la calefacció no hi arriba... però les vistes són esplèndides...

Tan prompte com vaig pujar a dalt vaig decidir que volia aquella habitació per a mi. Tenia tres finestres orientades cap al sud, a l'est, i a l'oest i des d'elles es veia un panorama magnífic, amb el bosc que baixava cap al riu en primer pla, els camps i les construccions de l'altra banda del riu més enllà, i per últim, les muntanyes de la serra Perenxisa ben distants. Un avió que semblava estar enlairant-se des de l'aeroport de Manises va creuar l'horitzó d'esquerra a dreta, i molt més a prop un pardalot que jo no podia identificar volava en cercles damunt dels pins. Hauria pogut passar-me hores observant-ho tot sense perdre'n detall.

De seguida vaig pensar en el meu telescopi. Aquell era un lloc perfecte per a mirar les estrelles. Podria mirar o fotografiar els eclipsis sense eixir de casa, i fins i tot podria fer-ho amb un planisferi estés al meu davant, còmodament. Decididament, aquell lloc era per a mi.

–Sabia que la torre t’agradaria... li ho vaig dir als teus pares...

Tony semblava haver-se anticipat a les meues paraules.

–Tinc dos fills bessons més o menys de la teua edat, i sé que a ells també els agradaria un espai així. Quan sou tan fadrins sempre vos agrada tindre un lloc per a vosaltres.

La meua mare, com era previsible, s’hi va oposar.

–Ni parlar-ne... Jo t’alabe el gust, perquè ara es veu tot molt bonic, però si no té calefacció, a l’hivern serà una nevera... No. El teu dormitori no pot estar ací dalt. Tampoc no hi ha prou espai. Jo havia pensat ficar ací el meu estudi per a treballar, però tampoc no vull congelar-me...

Vaig protestar i al final vaig aconseguir un acord segons el qual tindria el dormitori en la zona amb calefacció del primer pis, però podria fer servir l’habitació de dalt per a utilitzar el telescopi i per a deixar-hi les meues coses, sempre que ho tinguera tot net i endreçat.

La mare va somriure, i vaig descobrir a la cara de Tony una expressió de complaença. Vaig caure que sense haver donat el meu vistiplau, tots donaven ja per fet en aquell moment que acceptava de mig a mig anar a viure a la casa.

Encara vam estar una hora més a 4 Vents. La mare volia supervisar tots els detalls i no va deixar cap armari sense obrir. Va mirar per tots els racons i fins i tot va comprovar l’estat de les canonades exteriors. El pare

mentrestant va recórrer el jardí, perquè sempre s'ha estimat les plantes.

Per la seua banda, la tia Maribel xarrava pels colzes amb Tony. No sé si es coneixien d'abans, però el cas és que en pocs minuts van passar de criticar l'ajuntament per tindre el paviment dels carrers ben abandonat a lloar les especialitats d'un dels forns de la plaça o a queixar-se de la poca freqüència dels metros que hi arribaven a l'estació. Fins i tot van parlar de l'institut, del restaurant xinés i de la poca vergonya d'alguns propietaris de gossos per deixar plenes de cagarros les voreres.

Jo em vaig fer fonedís i vaig pujar de nou a l'habitació de la torre sense que ningú se n'adonara. Era realment esplèndida, i les finestres convidaven a mirar cap al bosc i descobrir noves coses. Hi havia unes persianes mallorquines de fusta que permetien regular el pas de la llum del sol. Vaig obrir la que mirava a l'est, i en fer-ho vaig sentir la veu de la tia Maribel, que continuava xarrant amb Tony a la terrassa de la planta baixa. Veritablement, la dona de la immobiliària tenia molta paciència.

—... si no fora per això demanarien una fotracada de diners per la casa. I és el que jo li vaig dir a la meua cosina... El passat ja està passat! Al capdavant nosaltres no creiem en fantasmes ni en res d'això. Una oportunitat és una oportunitat, i ja ha vist com de content estava el xiquet...

—Donat! Ací ningú no ha parlat mai de fantasmes... Ací ocorregué el que ocorregué, no li ho negue, que prou se'n va parlar... però cal passar pàgina i mirar avant. L'important és que ells estiguen a gust, que s'instal·len

prompte i que facen vida ací... Allò que vosté diu s'oblidarà, i crec que és millor que ni ho comentem...

En aquell moment vaig sentir soroll a l'escala. Algú pujava cap on jo era per l'escala de caragol. Vaig tancar la finestra i un segon més tard la mare entrava amb un metre a la mà.

—La mire per on la mire m'agrada, què vols? Em quedaria ací a viure ara mateix... ni que haguera de dormir a terra!

Per tota resposta vaig somriure. Semblava molt contenta i jo no volia incomodar-la amb preguntes. Només esperava que fora ella qui em revelara el secret que s'amagava entre aquelles parets, allò que la tia Maribel sabia i que la dona de la immobiliària considerava que no havia de ser mencionat. No ho va fer. Potser per això, quan durant el camí de tornada cap a València em van preguntar directament per la meua opinió respecte de la casa, vaig manifestar que m'agradava però sense massa convicció. El meu pare no va encertar la causa de les meues reticències.

—Si el que et preocupa és el canvi d'institut no cal que patisques. Tony ens ha dit que té un fill i una filla bessons que estudien allà, i que hi van molt contents. Tenen intercanvis tots els anys amb l'estranger, fan excursions a la neu per a esquiar, tenen un grup de teatre i un altre de fotografia... Conta i no acaba de tot el que hi ha...

Fet i fet jo em moria de ganes de deixar el meu institut. No parava prop de casa, tenia pocs amics, no m'agradaven els horaris i els professors eren poc

proclius a fer activitats que anaren més enllà dels exàmens. Qualsevol canvi seria bo per a mi.

Vaig acabar per dir que sí, que m'agradava la casa i que estava disposat a viure a la Canyada. Però mentre ho deia no podia deixar de pensar que aquella casa amagava algun secret, una història que deliberadament ocultaven i que jo sabia que acabaria per descobrir.